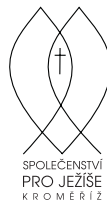

Vložím vám do nitra svého ducha; učiním, že se budete řídit mými nařízeními, zachovávat moje řády a jednat podle nich. Ez 36,27

BÝT PLATNÝM KŘESŤANEM

Asi před třemi lety jsem se obrátila na křesťanskou víru. Moje obrácení bylo radikální, s emocionálním zážitkem a přijetím Ježíše Krista. Zakusila jsem Boží odpuštění, uzdravení a naplnění celé mé bytosti smyslem toho, co mi léta chybělo - láska. Svůj vztah k Ježíši jsem pojala jako osobní přátelství. Ráno vždy mrkla na kříž a nazdar, dal mi přece zelenou. Začala jsem chodit do kostela, ale modlit se moc neuměla. Někdy začnu, až bude čas, třeba v důchodu. Chtěla jsem se trochu dovzdělat v křesťanské nauce. Na Bibli jsem si netroufla, tak jsem četla internetové články bez ladu a skladu, až mi z toho šla hlava kolem a já často zůstávala na pochybách. Přičilo se mi to suché křesťanství bez štávy a radosti a nyní, nebýt duchovní obnovy (semináře) nevím, jak by to s mou křesťanskou vírou skončilo, zda bych také neodumřela. Byla jsem taková čerstvá sazenice, ale s mělkými kořeny. Opomněla jsem totiž pojmout do sebe ten největší dar, který Ježíš přináší - Ducha svatého. Když mi v naší farnosti nabídli účast v semináři „Život v Duchu“, nějak samovolně jsem se přihlásila. Ale ne, že bych od něj něco extra očekávala. Měla jsem ještě v živé paměti své obrácení; s Bohem jsem se smířila, odpustil mi, tak co mě mohlo ještě potkat. Jak jsem se mylila! Hned na počátku se zjistilo, že ta čerstvá sazenice je pěkně pyšná, že to s tou křesťanskou cestou vůbec nemá stoprocentní, Písmo svaté zná z rychlíku a o opravdové modlitbě nemá páru. Tohle zjištění mělo rychlý průběh a vůbec se mi nelíbilo. Připadala jsem si najednou jako holá špejle. A vážně zvažovala, zda svou účast neukončím. Kněz mi však řekl: „Ale

pozor, ty dveře se zavřou.“ A já se lekla. Ale to nechci! Co si pak počnu? Jela jsem domů a bylo mi málem do breku. Stále si opakovala: „Bože, co se mnou bude?“ A večer před spaním, jako bych slyšela uklidňující hlásek: Neboj se, zkus to, pokračuj. Bylo to uklidňující a povzbuzující zároveň a já si uvědomila svoji nevděčnost. Že jsem do semináře vůbec mohla jít, že mi byl nabídnut, že je třeba pro mě přichystán - Bůh mi daroval víru, nový život a chce, abych ho žila v plnosti, chce mě ještě více obdarovat a naplňovat svou láskou a já mu odbíhám, chci si jít po svém. Tak jsem v semináři zůstala. A dostalo to neuvěřitelný spád. Každý týden mi přinášel něco nového, v čem jsem o hodně pokročila. Přijížděla jsem domů tak nabitá, obohacená, kdybych se to nebála napsat, tak napíšu „posvěcená“ - ta koncentrace lidí naladěných na stejné vlně, na Boha, ty společné modlitby chval a díkyvdání, vyprávění ostatních, člověka to tak vcuclo, že nemohl zůstat imunním a občas i ze mě něco vypadlo - a to ze srdce, ne z hlavy. Když si teď zpětně čtu svoje zápisky úplně zírám, jak

se mé nitro otevíralo, jak jsem se měnila. Díky semináři jsem se také seznámila s Písmem svatým a naučila se sytit Božím slovem, dnes už bych bez něj nebyla po snídani. Poznala jsem sílu modlitby, pochopila jsem, jak nezbytná je má osobní upřímná modlitba, a já bláhová chtěla čekat do důchodu. Ozřejmil se mi rovněž termín Boží bázně a mnoho dalších nejasností. Velmi vděčná jsem však byla za mimořádnou možnost zpovědi, kdy se po mém vyznání a po modlitbě kněze kolem mě odmotala jakási neviditelná stužka. Nebyla jsem s ní pevně sešňerovaná, vnímala jsem ji asi deset centimetrů ode mě. Překvapila mě, nic takového jsem nečekala, necítila jsem se nějak svázaná. Když jsem potom měla odpovídat knězi: „Věřím“, bylo to mé stoprocentní věřím, poprvé řečené z celého srdce, z celé mé duše, z celé mé mysli. Na závěr semináře nás čekalo to hlavní - nové a hlubší vylití Ducha svatého. A výsledek? Nesmírná Radost! Špejle se zazelenala, dostala mízu a kořínky mé sazenice se prodloužily ke zdroji, o který bych už nikdy nechtěla přijít. Duch svatý mi dává štávu a to je potřeba v každém běžném dnu. Nesmírně mi usnadňuje rozhodování, „navádí“ mě a já se neustále přesvědčuje, že vždycky v pravý čas a dobře. To mi přináší radost. Už nic proti jeho působení nenamítám a poslouchám ho. Poslouchám Ducha svého Pána. A Pán Ježíš mi dal svůj příslib. Dřív jsem ráno vytáhla ruku z pod peřiny a nesměle se Ho chytla konečky prstů, aby mě celým dnem doprovázel. Nyní to byl pevný stisk, dlaň na dlaň: Já Tě povedu. Povedu tě. Co víc si mohu přát? Připadám si jako na permanentní dovolené. Nic neplánuji, nespěchám, vnímám, poslouchám, konám a to s jistotou, že když On to tak chce, tak mě i pomůže. A žasnu, jak jedná v životě mém i v životě mých bližních. Nevymýšlím, co všechno musím udělat a co by komu prospělo. Náležím lidem, které On mi dává. Je lehké si říkat, já jsem spokojená, mně je dobře. Ale co druhí lidé, je jim také dobře? Jsem pro druhé? V jednom kázání jsem slyšela: „Vy jste sůl země“, pravil Ježíš svým učedníkům. A že stejně jako sůl i my jsme pro svět nepostradatelní. Nelze nás ničím nahradit. Je to naše nová identita, kterou jsme dostali od Boha darem. Tento drahocenný dar je však současně závazkem. Poslání učedníka je možné promarnit. Pak ovšem takový učedník k ničemu není. Sůl, která nesolí, je na vyhození. Ach táák, proto mě napadla ta zoufalá otázka: Co se mnou bude dál?

Svatý Pavel radí: „Zkoušejte sami sebe, zda jste ve víře, sami sebe prověřujte.“

Duchovní obnova, kurz, seminář mi přijde právě takovým prověřením, nakolik jsem platným křesťanem a hlavně odhalením rezerv a následným Božím obdarováním k tomu, abych jím byl. Byl Ježíšův.

Holdně zdaru a žádný strach, Kristovo jeho netlačí a jeho břemeno netíží.

Z domažlické farnosti zdraví **Blanka Podestátová**, únor 2011

VYSLYŠENÍ MODLITBY SRDCE

Tento týden jsou ve farnosti Ostrava-Třebovice lidové misie. Ten, kdo zažil, ví, že každá mše má misijní promluvu na jiné téma.

Dnes jsem opět plná očekávání spěchala na mši svatou s promluvou „EUCCHARISTICKÁ SLAVNOST“. Kostel byl plný lidí, šla jsem tedy na jistotu a obsadila židli na kúru.

Byla to krása a krásná slova, myšlenky, ...které zaznívaly v mých uších, ale ty tu rozebírat nechci.

Přímluvy nebyly, otec nás vyzval k tomu, abychom své prosby... vše, co Mu chceme odevzdat, předložili u adorace, která byla na samý závěr mše svaté. Byl přistaven stolek, na kterém bylo

kadidlo. Vyzval nás, abychom přistupovali k Němu – celá rodina, či jednotlivě v zastoupení celé rodiny :o) A můžeme pokleknout, světili a řekli Mu, co chceme, všechna trápení, radosti... dali zrníčko kadidla na rozžhavené uhlíky, třeba se mu podívali do očí... a dodal, že Ti, kteří by nepřícházeli opravdově, ať raději zůstanou v lavicích.

Lidé přicházeli a varhaník hrál a hrál. A já se také po chvíli přidala s radostí k davu. Vybavil se mi ten zástup, který kdysi kráčel za Ježíšem, aby mohl naslouchat Jeho slovům, či dotknout se Jeho šatů.

Jakmile jsem užuž měla přijít před samotného Pána, začala jsem se bezdůvodně třást po celém těle. Nedá se to nazvat zimnicí, ani trémou, okolí jsem nevnímala. A najednou tam stojím. Tak blízko. A nejen já, ale celá má rodina. Byla tam se mnou – maminka, sestra,... všichni. A tu mi došlo, co se píše u Lukáše 7,6 – že opravdu nejsem hodna Jeho příchodu ke mně. Úplně jsem cítila Jeho svatost, čistotu, božství... a já? svou slabost, hříšnost, pouhé lidství... slzy se mi draly do očí. Nebyla jsem hodna se mu podívat do očí, usmát se, jak nás povzbuzoval kněz.. Takovou slabost... Nazýváme věci těmi pravými jmény – žádná pokora z mé strany, ale uvědomění si, kolikrát jsem jednala proti Jeho přikázání, zalíbení... vědomě se mu v mých skutcích ba i myšlenkách (no jéééje) vzdalovala... a to vše v pár okamžicích. Uvědomila jsem si svou velikost... ta nepatrná.

Vybavují se mi slova jedné písně: „Před Tvou tváří, můj Pane, cítím hříchu mého tíž.“ To už jsem měla oči plné slz a chvěla jsem se celým tělem. Pozvedla jsem oči k Němu vystaveného na oltáři a „pohlédla mu do očí“ a víte co? On se usmíval. Tak krásně – otcovsky – se usmíval, že jsem úsměv musela opětovat. Jakoby mé poklesky u Něj nehrály vůbec žádnou roli... Téměř naslepo jsem nahmatala zrníčko kadidla, vložila ho na uhlík a kráčela na své místo se sklopenou hlavou, utírajíc si slzy.

Jak jsem užuž byla u schodiště na kúr, kamarádka (btw maminka 3 dětí), která tam klečela mi pevně zachytila ruku a darovala mi jeden krásný pohled. Ono gesto mě potěšilo, ale trochu i překvapilo... možná mi bude časem dopřáno jemu porozumět, co mělo za význam.

Klečím a shlížím na Něj, kancionál otevřený, ale nezpívám spolu s ostatními. Jen mlčky se nechávám hypnotizovat onou božskou září.

Ať mi nikdo nevykládá, že Bůh není. Já Mu dnes byla na dosah ruky!

BOŽÍ SLOVO – POKRM PRO DUŠI NA KAŽDÝ DEN

Blaze těm, kdo zachovávají jeho svědectví, těm, kdo se na jeho vůli dotazují celým srdcem. Ž 119,2

DUBEN 2011

1.	PÁ	Oz 14,2-10; Zl 81; Mk 12,28b-34	16.	SO	Ez 37,21-28; Jer 31; Jan 11,45-56
2.	SO	Oz 6,1-6; Zl 51; Lk 18,9-14	17.	NE	Iz 50,4-7; Zl 22(21); Flp 2,6-11; Mt 26,14-27,66
3.	NE	1Sam 16,1b.6-7.10-13a; Zl 23(22); Ef 5,8-14; Jan 9,1-41	18.	PO	Iz 42,1-7; Zl 27; Jan 12,1-11
			19.	ÚT	Iz 49,1-6; Zl 71; Jan 13,21-33.36-38
4.	PO	Iz 65,17-21; Zl 30; Jan 4,43-54	20.	ST	Iz 50,4-9a; Zl 69; Mt 26,14-25
5.	ÚT	Ez 47,1-9.12; Zl 46; Jan 5,1-3a.5-16	21.	ČT	Ex 12,1-8.11-14; Zl 116(115); 1Kor 11,23-26; Jan 13,1-15
6.	ST	Iz 49,8-15; Zl 145; Jan 5,17-30	22.	PÁ	Iz 52,13-53,12; Zl 31(30); Zd 4,14-16;5,7-9; Jan 18,1-19,42
7.	ČT	Ex 32,7-14; Zl 106; Jan 5,31-47			
8.	PÁ	Mdr 2,1a.12-22; Zl 34; Jan 7,1-2.10.25-30	23.	SO	
9.	SO	Jer 11,18-20; Zl 7; Jan 7,40-53	24.	NE	Sk 10,34a.37-43; Zl 118(117); Kol 3,1-4; Jan 20,1-9
10.	NE	Ez 37,12-14; Zl 130(129); Rim 8,8-11; Jan 11,1-45	25.	PO	1 Pt 5,5b-14; Zl 89; Mk 16,15-20
			26.	ÚT	Sk 2,36-41; Zl 33; Jan 20,11-18
11.	PO	Dan 13,1-9.15-17.19-30.33-62; Zl 23; Jan 8,1-11	27.	ST	Sk 3,1-10; Zl 105; Lk 24,13-35
12.	ÚT	Nm 21,4b-9; Zl 102; Jan 8,21-30	28.	ČT	Sk 3,11-26; Zl 8; Lk 24,35-48
13.	ST	Dan 3,14-20.91-92.95; Dan 3; Jan 8,31-42	29.	PÁ	Sk 4,1-12; Zl 118; Jan 21,1-14
14.	ČT	Gn 17,3-9; Zl 105; Jan 8,51-59	30.	SO	Sk 4,13-21; Zl 118; Mk 16,9-15
15.	PÁ	Jer 20,10-13; Zl 18; Jan 10,31-42			

PRAVIDELNĚ

- každou neděli v 19 hodin Velká zpěvárna - setkání Společenství pro Ježíše
- PROGRAM NEDELNÍCH SETKÁNÍ SPOLEČENSTVÍ PRO JEŽÍŠE:
- 3. 4.: 1. neděle v měsíci: s modlitbou za fyzické a vnitřní uzdravení
 - 10. 4.: 2. neděle v měsíci: s modlitbou za evangelizaci Kroměříže
 - 17. 4.: 3. neděle v měsíci: společné slavení desátku pro Ježíše s modlitbou za hmotné potřeby, prosperitu, zaměstnání aj.
 - 24. 4.: 4. neděle v měsíci: s modlitbou za evangelizační aktivity Společenství

PŘIPRAVUJEME

Společná dovolená na Grüni – Domě sv. Josefa. 2. až 9. července Info: A. a V. Šimordovi
tel.: 573 36 10 40, 732 724 568, simorda@post.cz

PŘIMLOUVEJTE S NÁMI

Každé úterý od 17.45 v kapli sv. Tadeáše chválami přimlouváme za milost obrácení pro nás, pro naše rodiny, pro naši farnost, pro naše město a za úmysly nás a našich přátel předložené k přímlovné modlitbě. Podle možnosti se každé úterý i postíme na stejný úmysl.

POVZBUZENÍ: BŮH POTŘEBUJE SVĚDKY!!!

Zpravodaj Brána je distribuován ZDARMA na povzbuzení v rozhodnutí vytvářet „Brány“, tj. malá křesťanská společenství. V případě zájmu o pravidelný odběr pište, volejte, faxujte, mailujte. Za dobrovolné příspěvky na poštovné děkujeme. Číslo účtu: 1421675369/0800. Doklad o daru, či fakturu na reklamu na internetu na požádání vystavíme. Adresa: Porta futura o.s. Velké nám. 48, 767 01 Kroměříž. Informace o akcích pořádaných Společenstvím pro Ježíše na tel.: 603 231 601 nebo tel.fax: 573 336 936, e-mail: brana@email.cz, www.Jezis.cz. Evidenční číslo: MK ČR E 13849